

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ 'Από τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου 'Εσωτερικοῦ δρ. 6. — 'Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ 'Αναπλάσις καὶ ἐκδόσις τοῦ Χρυσαστόμου ὁδὸς Φιλοσφα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Σίνωδον.
---	---	---

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ποίμνῃ καταπολέμησις τοῦ ὕλισμοῦ. — Ἡ ὁρῆ θέσις τοῦ ζητήματος. — Ἀπάντησις εἰς τὰ ἐρωτήματα τῆς «'Αναπλάσεως», ὑπὸ Πολυκάρπου Ι. Συνοδοῦ, ἱεροκήρυκος. — Τὸ διήγημα τῆς «'Αναπλάσεως» ἢ Πραγματικῆ Ζωῆ, κατὰ μεταφράσειν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ὑπὸ Κρουσταλλίας Δασκαλοπούλου. — Δήλωσις τοῦ Συλλόγου «'Αναπλάσεως». — Διάρτυσις — διὰ τοὺς μυθολόγους. — Ἐπιστολὴ ἀντιμεταφραστικοῦ.

Ἡ ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ποίμνῃ καταπολέμησις τοῦ ὕλισμοῦ

Α΄.

Εἰς τὸ κύριον ἄρθρον τοῦ προηγουμένου φύλλου καταδείξαμεν τὴν σπουδαιότητα τοῦ μεγάλου ζητήματος, τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου ἀνεκίνησε μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς σεπτῆς ἐπιστολῆς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, καὶ ἐσημειώσαμεν τινὰς τῶν ὄρων, ὑπὸ τοὺς ὁποίους φρονοῦμεν, ὅτι πρέπει νὰ ρυθμισθῶσι τὰς ἀπαντήσεις των αἰ πρὸς ἃς ὁ ἀπειθὴς τὸ πατριαρχικὸν ἐρώτημα ὀρθόδοξοι Σχολαί. Ἡδὴ ἀρχόμεθα τῆς λεπτομεροῦς ἐκθέσεως τῶν ἡμετέρων ἰδεῶν περὶ τῶν μέσων, δι' ὧν δύναται νὰ καταπολεμηθῇ ἀποτελεσματικώτερον ὁ ὕλισμος ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ ποίμνῃ.

Κατὰ 'Ιανουάριον τοῦ ἕδῃ λήγοντος ἔτους ἐξετάζομεν ὁποῖα τινὰ ἀγαθὰ θέλουσι προκύψει ὀφέποτε συντελεσθῆ ἢ ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐδηλοῦμεν δέ, ὅτι τὰ σχίσματα καὶ αἱ πολλαπλαῖ καὶ πολυποίκιλοι ἀντιθέσεις αὐτῶν διευκολύνουσιν ἐν μέρει τὴν πρόσδον τῶν ὕλιστικῶν θεωριῶν καὶ τὴν ἐξάπλωσιν τῶν μετ' αὐτῶν συνδεδεμένων καταστρεπτικῶν παθῶν. Καὶ ὁ μὲν χρόνος, καθ' ὃν θέλουσιν ἄρθῃ οἱ χωρίζοντες τὰς Ἐκκλησίας φραγμαὶ καὶ θὰ πληρωθῇ τὸ ἀπομακρόνον αὐτῶν χάσμα, ἐδηλον ὅτε θ' ἀνατελεῖ· ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτου, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὀρθόδοξον ποίμνιον, ἢ παρ' αὐτῷ καταπολέμησις τοῦ ὕλισμοῦ, διὰ νὰ γείνη μᾶλλον τελεσφόρος, πρέπει νὰ διεξαχθῇ ὑπὸ τῶν ἐπι μέρους ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὅχι μόνον διὰ κοινῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ

διὰ κοινῆς προαιρέσεως, καταστροφόμενης καὶ ἐνισχυομένης ὑπὸ ἀμοιβαίας ἀγάπης.

Οἱ ὀρθόδοξοι λαοί, εἰς τὴν ἐποχὴν τὴν σύγχρονον, χωρίζονται δι' ἀντιθέσεων θλιβερῶν, αἰτινες ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐξέπονται, καὶ ἐμβάλλουσιν ἀνεμεταξὺ των μίση ἀδιάλλακτα, καὶ παρασκευάζουσι διὰ τὸ μέλλον ἀδυσωπήτους ἀπαραγμούς. Τινὲς ἐκ τῶν λαῶν τούτων, ὑπὸ πολιτικῆς ἄφρονος χειραγωγούμενοι ἢ ὑπὸ τυφλῶν ὀρέξεων καὶ ὁρμῶν παρασυρόμενοι, ζητοῦσι νὰ διαρπάξωσι καὶ νὰ λαφυραγωγῶσι τοὺς ἄλλους· οὗτοι δέ, ἐξω ἐαυτῶν πρὸ τῶν ἐπισημομένων κινδύνων, πληροῦνται μίσους καὶ ἀγανακτήσεως· καὶ ὑπὸ τὸ ἀποκλειστικὸν κράτος τοῦ αἰσθήματος, ἀγνωσύντες, ὅτι λαοὶ πρᾶττοντες μεγάλα εἶνε οἱ λέγοντες ὀλίγα, καὶ ὅτι εἰς τὴν διεθνῆ πολιτικὴν ὀφείλει τις νὰ φυλάττεται ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ του, χωρὶς νὰ ἀποκλείῃ ἐνδεχομένην ἀγάπην μετ' αὐτοῦ ὑπὸ δρους εὐλόγους καὶ δικαιούς, ἀνθαμιλλῶνται τυφλῶς εἰς τὸ νὰ εὐρύνωσι τὸ χάσμα. Ὑπὸ τὸ κράτος καὶ τὴν δεσποτικὴν τὴν διακάλως ταύτης, τῶν οικειῶν Ἐκκλησιῶν ἡ θέσις εἶνε μὲν δύσκολος καὶ λεπτή, ἀλλὰ καὶ ἐνδεδιγμένη. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς συνέδεσε τὴν ἐκ αὐτῶν πίστιν μετὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης, καὶ εἰς τὰ τρία ταῦτα εἶνε κεκλημένοι ὑπ' αὐτοῦ νὰ ὑπηρετῶσι μετὰ εὐκρινείας καὶ παρησίας αἱ ἀξίαι τοῦ ὀνόματός του καὶ τῆς ἀποστολῆς των Ἐκκλησιῶν. Ἡ Ἐκκλησία ἔθνους τινὸς εἶνε καὶ μέσον ἐνισχύσεως καὶ ἀναδείξεως αὐτοῦ, ἀλλ' εἶνε καὶ μήτηρ ἅμα καὶ δέσποινα, δικαιουμένη καὶ ὀφείλουσα νὰ καθοδηγῇ τὸ ποίμνιον τῆς πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, κυβερνήσασα τοιοιτοτρόπως αὐτό, ἀντὶ νὰ παρασῶσται ἀλογίστως ὑπ' αὐτοῦ καὶ μόνον τοιαύτη πολιτεία τῶν ἐπι μέρους ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν δύναται νὰ διατηρῇ τὴν ἐρατὴν ὀρθόδοξίαν μίαν, ἰσχυρὰν δὲ διὰ τῆς τοιαύτης ἐνότητος αὐτῆς, τῆς ἐπιζητούσης πρὸς τὴν κοινῆν πίστιν καὶ τὴν ἐν Χριστῷ ἀδελφότητα ὅλων τῶν ὀρθοδόξων λαῶν διὰ κοινῆς ἀγάπης, καὶ εὐλαβείας, καὶ δικαιοσύνης.

Οἱ πολιτικοὶ τῶν ἡμερῶν μας, διακηρύττοντες ἐν ἀδελφῇ ἀντιλήψει καὶ τυφλώσει, ὅτι ἡ πολιτικὴ δὲν ἔχει αἰσθη-

ματα, ήτοι δικαιοσύνην και αγάπην, δύνανται να επιδιώκωσι μωρώς και έγκληματικώς το πρόσκαιρον των υπ' αυτους λαών συμφέρον διά της άδικίας εκείνης, ήτις, εν τή σκληρότητι αυτής, μαρτυρεί τήν έρημίαν ευσεβείας και ανθρωπισμού· άλλ' οι προϊστάμενοι των Έκκλησιών όφείλουσιν άπάραιτώς να ήνε άπηλάγαμένοι τής κτηνωδίας ταύτης και τής τυφλότητος, και να διδάσκωσι τους υπ' αυτών ποιμαινομένους, ότι ή χριστιανική ήθική δέν εδόθη μόνον διά τά άτομα, αλλά και διά τους λαούς· ότι ή υπερ τούτων δήθεν άσκουμένη άρπαγή και καταλήστευσις θ' άποβή εις φθάραν και καταστροφήν των, και ότι ή ειρήνη, ή αγάπη και ο άμοιβαίος σεβασμός εινε έντολαι γενικαί, απευθυνόμεναι και προς το σύνολον τής ανθρωπότητος και προς τά μικρά και μεγάλα τμήματα αυτής.

Και εις το πνεύμα τούτου όφείλουσι να ύπηρετήσωσι μετά των προϊσταμένων των όρθοδόξων Έκκλησιών και οι καθηγηταί των όρθοδόξων θεολογικών Σχολών, ως και οι δημοσιογραφούντες εις όρθόδοξα φύλλα. Διότι και ούτοι, διάκονοι τής κοινής πίστεως, όφείλουσι να ήνε μεταξύ των δι' αυτής ζωνδευόμενων και συνήγοροι σχέσεων ρυθμιζομένων εν δικαιοσύνη και αγάπη.

Όστις δέν έννοεί τούτο, δυνατικώς μόνον έχει τον τίτλον του όρθοδόξου, και τυπικώς μόνον φέρεται ως μέλος τής Έκκλησίας του Χριστού. Διότι ή Έκκλησία δέν ζή και δέν ύφίσταται ένάληθεια μόνον διά τής πίστεως, αλλά και διά τής αγάπης, ήτις, κατά τον Παύλον, εινε μεγαλύτερα από τήν πίστιν· οι μη έργαζόμενοι έπομένως έν τινι εκκλησία διά τήν αγάπην, όπως ο Ίησους τήν ήθέλησε και τήν διετύπωσε, μετ' αυτής πολεμοῦσι και συγκαταστρέφουσι τήν πίστιν, ήτις, κατά τον αυτόν Παύλον, εινε άνωφελής εις όντινα τήν έχει άνευ τής αγάπης.

Έρρόσον οι τεταγμένοι επί κεφαλής των επί μέρους όρθοδόξων Έκκλησιών δέν αντιλαμβάνονται πάντες του τούτου καθήκοντός των, ή πίστις έν τώ όρθόδοξω κόμη, χωριζομένη από τήν αγάπην, θα ήνε άσθενής· αι δε άμοιβαία· έχθροπάθειαι και τά μίσση τά συμπαρασύροντα και ισάργας, και ίερείς, και θεολόγους και θρησκευτικούς δημοσιογράφους, θα καθιστώσι τήν υπερ τής πίστεως εργασίαν των άτελή και άνίσχυρον, και θα διευκολύνωσι τήν διπλήν του ύλισμαῦ πρόδον και κατάκτησιν, εις τας διανοίας άφ' ενός, εις τας καρδίας και τον πρακτικόν βίον άφ' ετέρου.

Έάν ή Έκκλησία των πρώτων αιώνων επέβαλε τήν χριστιανικήν πίστιν, τούτο κατώρθωσε, διότι αι επί μέρους Έκκλησίαι άπέτελουσιν Έκκλησίαν μίαν έν τώ συνδέσμω τής αγάπης. Ούτω και σήμερα ή έν αγάπη ένωσις και κοινή ενέργεια των όρθοδόξων Έκκλησιών εινε άρα αιτία τής παρά τή ποιμνίω αυτών καταπολεμήσεως των ύλιστικών θεωριών και όρέξεων· όψέποτε δε κατορθωθή ή έν κοινή πίστις και ίση αγάπη ένωσις πασών των Έκκλησιών, ο ύλιστικός χειμαρρος θ' ανακοπή πρό τοιούτου βράχου, και προσβαλλόμενος εις τας πηγάς του, θ' άφήση βροχηδόν ξηράν τήν κοίτην του, ένα διελθωσιν επ'

αυτής τά δροσερά και ζωογόνα ρεύματα του Χριστιανισμού.

Η ΟΡΘΗ ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Αι έφημερίδες αι κατά των μεταφράσεων του Ίερού Ευαγγελίου και οι φοιτηταί έδιχάσθησαν. Όχι ως προς τήν παρελθούσαν ενέργειαν, άλλ' ως προς τήν μέλλουσαν.

Οι μιν θεωροῦσι το ζήτημα λήξαν κατόπιν τής άποφάσεως τής Ιεράς Συνόδου, τής καταδικαζούσης πάσων μεταφρασιν, και των κυβερνητικών μέτρων των διατασσόντων κατάσχασιν των αντιτύπων πάσης τοιαύτης. Οι δε θεωροῦσιν άνεπαρκή τά γεγόμενα, και άπαιτοῦσι τήν συμπλήρωσιν των. Κατά ποιον τρόπον;

Κατά το ύπόδειγμα του Σεβ. Έπισκόπου Λαρίσσης Άμβροσίου εκσφραδισάντος δι' ιδιαιτέρας έγκυκλίου του τας άράς του και επισείσαντος και τής Έκκλησίας τας καταράς κατά παντός έν τώ μέλλοντι μεταφραστού ή προσάτου ή αναγνώστου οιασδήποτε του Ευαγγελίου μεταφράσεως. Και τήν εκσφραδίσαν τοιούτων άρων άξιοῦσι να συστήσῃ εις ένα έκαστον των κατά τόπους επισκόπων ή Ιερά Σύνοδος, άφου αυτή δέν δύναται κατά τά Έκκλησιαστικά νόμιμα να προσβή εις άφορισμόν.

Έν τή διχονομία ταύτη που εινε το δίκαιον, το όρθόν, το εϋλογον, το πρέπον;

Οι πρόβάλλοντες το ύπόδειγμα του Λαρίσσης Άμβροσίου, μόνον των καταδικάζουσιν αυτό.

Πώς;

Δεχόμενοι ότι ή Ίερά Σύνοδος κατά τά Έκκλησιαστικά νόμιμα δέν δύναται να καταρρήξῃ αυτή εις άφορισμούς και εις καταράς επί τής προκειμένης υποθέσεως.

Άλλ' εάν πράξι τοιαύτη ήνε παράνομος εκ μέρους τής Ιεράς Συνόδου, πώς ήμπορεί να κατασταθῇ νόμιμος εις το στόμα και τας χείρας ενός έκάστου των κατά τόπους επισκόπων; Μήπως ούτοι διέπονται από άλλους εκκλησιαστικούς κανόνες; Καί μήπως ο,τι εινε άντικανονικόν, εάν ή Σύνοδος το έκτελέσῃ, μετατρέπεται εις κανονικόν, εάν εις έκαστος επισκόπος το υιοθετήσῃ;

Ίσχυρισμός τοιούτος εις ποίαν λογικήν βάση θα στηριχθῇ; Άλλ' επί πλέον ανατρέπει και τήν εκκλησιαστικήν τάξιν. Διότι τεινει να θέσῃ τήν Σύνοδον υπό τας πτέρυγας και τά πέλαμα του Α ή Β επισκόπου, άν έκαστος τούτων έχῃ έξουσίαν να κάμῃ υπερ ο,τι ή Ιερά Σύνοδος. Και προς κορόμφωσιν τής συγχύσεως, ή Ιερά Σύνοδος καλεῖται να διατάξῃ και προκαλέσῃ ή ίδια τήν τοιαύτην έκμυδένισιν και αυτοκτονίαν τής.

Έάν εις τήν προκειμένην περίπτωσιν επιτρέπωνται άρα και άφορισμοί, τήν πρωτοβουλίαν εις αυτάς δίκαιον εινε να λάβῃ ή υπερτάτη διοικήτική Άρχή τής Έκκλησίας τής Ελλάδος. Άλλ' άν αυτή δέν έχῃ τοιούτο δι-

κείωμα, πώς θα το άναγνωρίσῃ εις ένα έκαστον των επισκόπων; Αυτή εινε υπό τους νόμους και τους κανόνες τής Έκκλησίας· οι επισκοποι εινε τάχα υπερ αυτούς; Αυτή όφείλει να εδλαβήται τά εκκλησιαστικά θέματα· άλλ' εις τους επισκόπους τάχα δέδοται να τά καταπατώσι;

Και εις τήν μίαν και εις τήν άλλην έκδοχην το έξαγόμενον εινε πολλαπλώς έλεεινόν και άθλιον. Διότι είτε πρόκειται ή Ί. Σύνοδος να τεθῇ υπό τους επισκόπους και οι επισκοποι να αναβιβασθώσιν ύπερ τήν Ίεράν Σύνοδον και τους νόμους και τους κανόνες τής Έκκλησίας, είτε πρόκειται να μείνῃ μέν νομιμόφρον ή Σύνοδος, να προτρέψῃ δε τους επισκόπους εις παρανομίαν, το επιζητούμενον δέν έχει καμμίαν δικαιολογικήν βάση, και το κατά πλάνην ύπερ τής Έκκλησίας μας επιζητούμενον μέτρον θα άποβῇ πράγματι εις κατάλυσιν και άνατροπήν αυτής.

Άλλά πώς προσβή ο επισκόπος Λαρίσσης εις τας άράς τας τόσῃ επικροτηθείσας;

Η πρόθεσις του Σεβασμιωτάτου δυνατόν να ύπῆρξεν άρίστη· άλλά μέχρις ου Σύνοδος τις Οικουμενική τόν θέσῃ υπεράνω νόμων και κανόνων και Συνόδων, το παράδειγμα του δέν εινε όρθόν να προβάλληται ως τύπος, προς θν δέον να ύποχρεωθῇ ν' ακολουθήσῃ δλόκληρος Έκκλησία. Ο άγιος Λαρίσσης επήνθη ίδια ως διαπράξας έργον εθνικώτατον. Άλλ' ύπάρχουσι και οι φρονούντες, ότι εν έθνος κακώς έξυπηρετείται διά τρόπον άναίρουτος τήν παθηργίαν και τήν τάξιν τής Έκκλησίας του, και μη έξερχομένου άπλώς από τους κανόνες τής, αλλά και άντιτιθεμένου προς αυτούς. Η Έλληνική Όρθοδοξία ούδέποτε έδέχθη, ότι χάριν δήθεν εθνικών λόγων δύνανται να καταπατώσιν οι Έκκλησιαστικοί θεσμοί, άπ' έναντίας δε διετρένωσε λαμπρώς, ότι ή διάσσωσι των εκκλησιαστικών θεσμών τής εινε και ο άριστος τρόπος και τής εθνικής προασπίσεως των πνευματικώς εις αυτήν καθυπαγομένων.

Άλλά κυρίως τούτο θέλομεν να υποδείξωμεν· ότι δέν εινε πρέπον να ζητηθῇ παρά των Έλλάδι επισκόπων ο,τι θεωρείται μη δυνάμενον να γείνῃ παρά τής Ιεράς ήμών Συνόδου. Έάν δε οι επισκοποι ήμών κανονικώς μελλωσιν ν' ακολουθήσωσιν εις το ύπόδειγμα του άγίου Λαρίσσης, ούδεις λόγος ύπάρχει να μη πρωτοστατήσῃ εις τήν μίμησιν ή Ιερά μας Σύνοδος.

Άλλά πρό τούτου δέον να έξακριθώθῃ άν αι ζητούμεναι κατάροι ήνε επί του προκειμένου εϋλογοι και όρθαι· από κανονικής άπόψεως. Τις θα μάς τό εῖπῃ;

Η Ιερά ήμών Σύνοδος θα ήτο ή δυναμένη, εάν δέν έγένετο πάσα ενέργεια, όπως άποστερηθῇ του κύρους της. Όπως δ' έκλήπῃ πάσα διχοστασία και ταραχή, πρέπει εν ανάγκη να ζητηθῇ ή περί τούτου γνώμη του Οικουμενικοῦ Πατριάρχους. Και τόσῃ μάλλον, καθόσον επί τόσον σοβαροῦ ζήτηματος εινε άπόλυτος ανάγκη να μη γείνῃ τι ένταῦθα άλλως ή ως θα έκρινεν ή Μεγάλη του Χριστού Έκκλησία, ένα μη δημιουργηθῇ άντίθεσις γνωμῶν καθ'

εαυτήν Ολιθερά, δυναμένη δε να έχῃ πολλαχώς έτι Ολιθερωτέρας συνεπίαιας.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ 'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Ζήτημα δεύτερον.

Τά προσόντα του εκλεξιμου Έπισκόπου διαγράφονται εν τε ταῖς Ποιμαντορικαῖς Έπιστολαῖς του Άποστόλου Παύλου και τοῖς Ί. Κανόσι τής Έκκλησίας. « Δει οὖν τον επισκοπον ανεπιληπτον ειναι, μιας γυναικός άνδρα, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν, μη πάροινον, μη πλάκτην, μη αίσχροκερδῆ, άλλ' επικεικῆ, άμαχον, άφιλάργυρον, . . . διεί δε αυτόν και μαρτυρίαν έχειν κλην από των έξωθεν, ένα μη εις ονειδιζόμεν ένπέση και παγίδα του Διαβόλου (Α' Τιμ. 1' 1—7). Έκτός άλλθως τής νομίμου ήλικίας ήτις, κατά τήν Ιουστινιάνειαν νομοθεσίαν, (Νεαρ. 183 § 1, 187) εινε τά 35 έτος, πρέπει ο εκλέξιμος να έχῃ και ήθικα προσόντα, πίστιν σταθεράν και άκράδαντον, ζήλον θρησκευτικόν και παιδείαν άμφιλαφῆ, θεολογικήν τε και έγκυλοπαιδικήν· άλλά το σπουδαιότατον προσόν του εκλεξιμου δέον να εινε ή διδακτικότητα· διότι Έπισκόπος, άνευ τής ικανότητος του διδάσκειν, εινε χαλκός ήχων ή κύμβαλον άλαλάζον. Ο χριστιανικός λαός περιμένει, μετά πολλού πόθου, παρά του Έπισκόπου διδασκαλίαν, παρηγορίαν, άνάπτυσιν τής ήθικης και θεωρητικής διδασχης του χριστιανισμού. Έν τοῖς χρόνοις μάστιχα τούτοις τής θρησκευτικής ψυχρότητος, μόνον διά τής διδασκαλίας του λόγου του Θεου θα θερμανθώσιν οι χριστιανοί και θα γνωρίσωσι τον σκοπόν αυτών, δι' ον επλάσθησαν και εϋρίσκονται εν τῷδε τῷ κόσμῳ. Ο Έπισκόπος όφείλει να διδάξῃ, να νοουτηήσῃ, να έλέγξῃ τήν πλάνην και τήν άσέβειαν, να παρηγορήσῃ τον τεθλιμμένον, να ενισχύσῃ τον πιστόν. Πώς δε θα κατορθώσῃ ταῦτα; άναντιρρήτως διά τής θέας διδασκαλίας, διά τής μετά χάριτος και ικανότητος άναπτύξεως των ζωογόνων του Ευαγγελίου διαγράμτων. Ο εκλέξιμος Έπισκόπος δέν πρέπει άρα να έχῃ άπλώς εν δίπλωμα τής θεολογίας, άλλά και ικανότητα και δρασιν και έργασίαν εν τῇ Έκκλησία. Ο Έκλέξιμος ή πρέπει να εινε λιαν εδδίκιμος συγγραφεύς, ή ικανός ιεροκήρυξ, ή καθηγητής του Πανεπιστημίου ή του Γυμνασίου, ή διακεκριμένος Γραμματεὺς τής Ί. Συνόδου, διότι σήμερα προτιμούνται το πλειστον οι χρηματισάντες έφημέριοι εν τινι κοινότητι τής Έσπερίας και χρηματίζοντες εν αυτή, άδιάφορον άν οὔτοι έχωσιν ή ού ήκανότητα και επιστημονικήν αληθῆ μάθησιν. Καί προτιμῶ τόν ευσεβῆ και ήθικόν Έπισκοπον του πολυμαθοῦς και ήλωσομαθοῦς, άλλά ψυχροῦ θρησκευτικῶς και κατωτέρου χρημάτων. Η των ήθων άγιότης του Έπισκόπου, λάμπουσα και άντινοβοδοῦσα, ως φαινή λαμπράς ύψομένη, φωτίζει και καταρτίζει τοῖς

χριστιανούς εις τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν. Ἄλλως τε ἡ ἐπιστημονικὴ μάθησις ἀπαιτεῖται ἀναλόγως τῆς Ἐπισκοπῆς, ἐν ἣ μὲλλει νὰ διορισθῇ ὁ ἐκλέξιμος. Ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ Πατρῶν βεβαίως ὁ ἐκλέξιμος ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃ ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ προσόντα πλεονα τοῦ τῆς Ἐπισκοπῆς Εὐρυτανίας, διότι ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσιν ὁ ληψ τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ πνέει μετὰ πατῆγου καὶ ὄλισμοι καὶ αἱ ἀσεβεῖς θεωρεῖαι ὑψοῦσι θρασείαν κεφαλήν.

Ὁ Ἐπίσκοπος μόνον ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου πρέπει νὰ παύηται καὶ ὑπὸ οὐδεμιᾶς ἄλλης ἀρχῆς, καὶ ἐν περιπτώσει ἐφέσεως, νὰ προσκαλῶνται καὶ ἄλλοι Ἐπίσκοποι, πρὸς ἀναθεώρησιν τῆς ὑποθέσεως. Ἡ Πολιτεία ἀπλῶς θὰ ἐπικυροῖ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Συνόδου. Οἱ Ἐφέται παύονται τῇ προτάσει τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ οἱ Ἐπίσκοποι πρέπει νὰ παύωνται ὑπὸ ἄλλης ἀρχῆς ἢ τῆς Ἱ. Συνόδου; Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ καταστῇ ἀνεξάρτητος. Οἱ λόγοι δέ, δι' οὓς δύνανται νὰ προκληθῇ ἡ παύσις ἐνὸς Ἐπισκόπου, εἶνε πολλοί. Ἡ ἀνηθικότης, ἡ παράβασις τῶν κειμένων νόμων, ἡ σημερινή, ἡ ἀποδειχθεῖσα ἀπιστία, ἡ ἀμελεία τῆς ἀνυψώσεως τοῦ Ἱ. Κλήρου, καὶ ἄλλα.

Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔχομεν παραδείγματα παύσεως Ἐπισκόπων, πλὴν τῶν Σιμωνιακῶν ἐκείνων, οἵτινες ἠναγκάσθησαν μᾶλλον νὰ παραιτηθῶσιν ἢ νὰ παυθῶσιν. Οἱ Ἐπίσκοποι ἐκείνοι ἐδικαίωσαν δι' εἰδικοῦ δικαστηρίου. Ἐν ταῖς ἄλλαις ὁμοῦ Ἐκκλησίαις ἔχομεν συγκαίως παύσεις Ἐπισκόπων, διὰ τοὺς λόγους, οὓς εἶπον πρότερον, καὶ ἐξορίας αὐτῶν ἐν Μοναίς.

Ζήτημα τρίτον.

Ἐν τῇ ἀρχαιστάτῃ Ἐκκλησίᾳ ὁ γάμος, ὡς καὶ νῦν, ἦτο ἐλεύθερος εἰς τοὺς κληρικούς καὶ ἡδύνατο ἕκαστος αὐτῶν νὰ ἐλθῇ εἰς γάμου κοινωνίαν καὶ νὰ ἀνέλθῃ καὶ εἰς τὸν βαθμὸν ἐπισκόπου. Οἱ Ἀποστολικοὶ κανόνες δ' καὶ 51, οἵτινες κατακρίνουσι τὴν ἀποστροφὴν τοῦ γάμου καὶ ἀπαγορεύουσι τοῖς κληρικοῖς νὰ ἐκβάλλωσιν αὐθαιρέτως τὰς σύζυγους; ἔχουσιν ὑπ' ὄψιν καὶ τοὺς ἐπισκόπους; δ' δὲ 38 καὶ 40 ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος ἔχει σύζυγον καὶ τέκνα, προλαμβάνουσι τὰς δυνάμεις ν' ἀναφῶσι περιστάσει ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς ἐκκλησιαστικῆς παρουσίας καὶ ἐν τῷ διορισμῷ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ὑπουργήματα. Ἡ διάταξις αὕτη δὲν μετεβλήθη καὶ μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ χριστιανισμοῦ ὡς θρησκείας τοῦ Κράτους. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ πρᾶξις τοῦ δ' καὶ ε' αἰῶνος προσβάλλει παραδείγματα ἐπισκόπων, οὐ μόνον ἀγάμων, ἀλλὰ καὶ ἐγγάμων καὶ οἰκογενειαρχῶν (Σικρ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Β' 22). Καὶ ὁ πολιτικὸς νόμος ἀνεγνώριζεν ὡσαύτως ἀμποτέρας τὰς καταστάσεις. Ἄλλ' ὁ μοναχικὸς βίος, ὅστις ἐπέδρασε σπουδαίως καὶ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἐθεωρεῖτο ὡς ἀνωτέρα τις ἠθικὴ κατάσταση. Οἱ μοναχοί, διὰ τοῦ ἀσκητικοῦ αὐτῶν βίου καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως, προὐκάλουν τὸν θαυμασμὸν τῶν χριστιανῶν, οἵτινες ἀνεβίβαζον τοιοῦτους εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπισκόπου, τόσῳ μᾶλλον, ὅσο, ἐλευθεροὶ οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων καὶ μερμῶν, ἀφιερῶντο μετὰ θυσίας εἰς τὰ

συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τοῖς χρόνοις τῶν διωγμῶν καὶ τῶν πολυταρχῶν αἱρέσεων οἱ ἀγαμοὶ ἐπίσκοποι ἀπέδειξαν αὐταπαρνήσιν οὐ τυχούσαν (Ἄθαν. ἐν τῇ πρὸς Δρακοντ. ἐπιστολῇ). Καὶ ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης πράξεως πρῶτος ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς (Κωδ. Ἰουστ. βιβλ. 1, τίτλ. 3 § 48) ἀπηγόρευσε τοῖς ἐγγάμοις ν' ἀνέρχωνται ἐπὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἐπισκόπου, καὶ ἡ ε' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐπεκύρωσε τὴν Ἰουστινιανέιον τὴν δε νομοθεσίαν, καὶ ἐθῶκεν αὐτῇ ἐκκλησιαστικὸν κύρος. Ἡ ε' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος (καν. 12) εἶχεν ὑπ' ὄψιν, πρὸς τοὺς ἄλλοις, τὸ σκάνδαλον, ὅπερ παρεῖχεν ὁ ἔγγαμος βίος τῶν ἐπισκόπων ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις. Ἡ ἀγαμία αὕτη τῶν ἐπισκόπων ἐβοήθησε σπουδαίως, ὅπως οὗτοι καταφρονήσωσι τὸ χρῆμα, καὶ ἀπερίσπαστοι ἀπὸ οἰκογενειακῶν μερμῶν, ἀφοσιωθῶσιν ὀλοκλήρως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Πατριάρχαι καὶ ἱεράρχαι ἀφιερῶθησαν ὀλοφύχως εἰς τὸ καθῆκον καὶ κατέπιπτον χάριν αὐτοῦ, καὶ δὴ πολλοὶ ἐθουσιάζοντο ἐν χρόνοις χαλεποῖς.

Βεβαίως ὑπῆρξαν καὶ πολλοὶ, οἵτινες καὶ τὸ χρῆμα δὲν καταφρονήσαν καὶ δὲν ἀφοσιώθησαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὀλοφύχως, οὐχὶ διότι ἦσαν ἀγαμοί, ἀλλὰ διότι δὲν ἐθεραμίνοντο ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἀγάπης. Ὁ ἔγγαμος βίος τῶν τοιούτων ἐπισκόπων θὰ παρεκλίνει τοῦτους εἰς σπουδαιότερα κακά, διότι θὰ περιεσπᾶντο ὑπὸ οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἐπιβάλλει τὴν ἀγαμίαν εἰς πάντα κληρικόν, ὡς οὐκ ὀρθῶς πράττει ἡ Παπικὴ, ἀλλ' ἐπιτρέπει ταύτην εἰς τοὺς θέλοντας καὶ δυνάμενους. Οἱ διατηρήσαντες ἀγνότητα καὶ σωφροσύνην, οἱ ἔχοντες πίστιν θερμὴν καὶ θρησκευτικὴν ζῆλον καὶ ἰκανότητα, πρέπει ν' ἀνέρχωνται ἐπὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἐπισκόπου. Ἐνθυμηθῶμεν δὲ τοὺς χαλεποὺς τῆς Ἐκκλησίας χρόνους, καὶ τὴν αὐταπαρνήσιν, ἣν ἐπέδειξαν οἱ ἐπίσκοποι ὑπὲρ τῶν συμπερόντων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Εἶνε πάνυ ἀμφίβολον, ἂν ἐδείκνυον τοιαύτην αὐταπαρνήσιν οὗτοι, ἐὰν ἦσαν ἐγγαμοὶ καὶ εἶχον γυναῖκα καὶ τέκνα. Ἐπὶ τῶν ἐξαιρέσεων, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τῆς κρατερᾶς ἐκείνης φάλαγγος τῶν ἐπισκόπων ἀφοσιώθησαν εἰς τὴν κραταίωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος, ὁ πατὴρ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ ἀδάμαστος μαχητὴς ταύτης, ὁ μέγιστος τῆς ἀληθείας, ὁ ἀτρόμητος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ, ἐδὲν ἦτο ἔγγαμος καὶ εἶχε τέκνα, ὡς ἠθέληεν ὑποχωρήσῃ ἐν ταῖς κατὰ τὸν Ἀρειανῶν μάχαις.

Ζήτημα τέταρτον.

Ἡ κατὰ Θεὸν ἀγαμία θεωρεῖται, ὡς εἶδομεν, καὶ ἀνωτέρα ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ κατάσταση. Ὁ ἀγάμος ἀπερισπάστως λατρεῖ τὸν Θεὸν καὶ ἀφοσιῶται πρὸς αὐτόν. Ἄλλ' ἀπόκειται εἰς τὴν ἰδιαιτέραν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐλευθέραν θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως οὗτος ἐκλέξηται τὸν γάμον καὶ τὴν ἀγαμίαν. Ὁ δὲ κανὼν τῆς ΣΤ'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, δι' οὗ ἐπεκυρώθη ἡ Ἰουστινιανέιος νομοθεσία, δὲν ἔχει δογματικὸν λόγον, ἀλλ' ἐκκλησιαστικὸν καὶ καίρικόν. Οἱ χριστιανοὶ τῶν χρόνων ἐκείνων ἐσκάνδαλι-

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ 'ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,
Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
Ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ
Κατὰ μετάφρασιν
ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια τῶν ἐν ἀριθ. 206)

Δεγούστος 18 . . .

Ὁ καιρὸς διέρχεται δι' ἐμὲ βαρὺς καὶ καταθλιπτικὰς ἐν τῇ χρείᾳ τῆς καρδίας μου καὶ τῇ δόδῳ τοῦ πνεύματος μου. Ἐν τούτοις τὰ τέκνα μου εἶνε λίαν καλὰ δι' ἐμέ. Ἡ Ἀντωνέττα μου εἶνε αὐτυχὴς, καὶ ἡ ἀφελὴς ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς μητρότητι χαρὰ τῆς φέρει ἐνίοτε τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη μου; δ' δὲ Ῥοβέρτος, τοῦ ἵππου ἡ διαγωγή εἶνε παραδειγματικὴ, μὲ πληροὶ περιποιήσεων καὶ στοργῆς. Ἄλλ' ὁ Λεόντιος! Κατὰ τοὺς πρώτους τοῦ χειρισμοῦ μας μῆνας αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ μὲ καθησυχάζον, διότι ἐφάνερον τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην του, τὴν πρὸς τὴν ἔργασίαν ἐπιμέλειάν του, καὶ τὴν θέλησιν τοῦ νὰ γίνῃ τέλος καλὸς ἄνθρωπος. Παρὰ τοῦ κ. Ἐλιὸτ ἐμάθανον, ὅτι διήρχετο φρονίμως τὸν καιρὸν του, ὅτι δὲν εἶχε κακὰ συναναστροφὰς, καὶ ὅτι τὸν εὐρισκόν εὐφρῆ καὶ δραστήριον. Ἀλλὰ πρὸ τῆς αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ ἐγένεαν πλειότερον σπάνια καὶ ὀλιγώτερον ἐνθαρρυντικά; ἐνίοτε δὲ ἀποθαίνουσι ξηραὶ, ἐλαφραὶ καὶ εἰρωνικαὶ τοῦ τέκνου ἡ τρυφερὰ ἀγάπη, τοῦ νεανίου ἡ σοβαρὰ περὶ τοῦ μέλλοντος ἀσέβης δὲν πληροῦσι πλέον δλοκλήρως σελίδας; καὶ ἀναγινώσκουσα τὰς δλίγας γραμμάς, αἰτνες φαίνονται ἐν βίᾳ χαραχθεῖσαι, καὶ ἐν ταῖς ὑπολαίς εἶνε διακευμένη τοσαύτη τῆς καρδίας ψυχρότης, αἰσθάνομαι βτι πρέπει, ναι, πρέπει πολὺ νὰ φοβόμαι.

Σεπτέμβριος 18 . . .

Ἦλθε νὰ μείνῃ ὀλίγας ἡμέρας μαζί μας, καὶ βλέπω δυστυχῶς πόσον βάσιμα ἦσαν τὰ προαισθήματά μου τὸ κακὸν δὲν ἐξεδηλώθη ἀξόμη ἐξωτερικῶς; δὲν ἔκαμε δηλ. αἰσθητὰς προόδους; ἀλλ' ἀλλοίμονον! ψευδῆ ἀξιώματα ἐπλημμέρισαν τὴν ψυχὴν του κακοῦθη βιβλία ἔφερον τοὺς καρπούς θων καὶ ἐκλόμισαν τὰς ἀγίας πεποιθήσεις, αἰτνες θὰ ἠδύνατο νὰ ὑπερασπίσωσι τὸ τέκνον μου ἐναντίον τῶν πειρασμῶν τῆς νεότητος καὶ τῶν κινδύνων τῶν ματαίων ἡδονῶν ἐκλόμισαν τὴν πίστιν του; ἀμφιβάλλει ἤδη, ἀμφιβάλλει περὶ πάντων περιπλανᾶται ἀπὸ σοφισματος εἰς σοφισμα, καὶ ἄλλοτε μὲν ὁ Θεὸς εἶνε δι' αὐτόν Θεὸς ἀνοχῆς, ὅστις τὰ πάντα ἐπιτρέπει καὶ τὰ πάντα ὑποφέρει, ἄλλοτε δὲ Θεὸς εἶνε ἡ φύσις δλοκλήρης, τὸ δένδρον, ὁ βράχος, τὸ νέφος. Ὁ κόσμος δι' αὐτόν ἔχει τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ ὑπόστασιν, καὶ συγγέων οὕτω τὸν Δημιουργὸν μετὰ τῶν δημιουργημάτων, ἀπομακρύνει, ἐν μέσῳ τοῦ κωκῶνος τούτου, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ φῶς, ὅπερ θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν ὀδηγήσῃ, τὴν ἀλήθειαν, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν σώσῃ; θεωρεῖ μὲ περιφρο-

ζοντο βλέπόντες ἐπισκόπους ἐγγάμους. Ἄλλως τε οἱ περὶ ἁρχικοὶ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας δύνανται ὑπ' αὐτῆς νὰ μεταβληθῶσιν ἀναλόγως τῶν διαφόρων πιστάσεων. Κατὰ τοὺς ἱερῶς κανόνες οἱ ἐκλέγοντες τὸν ἔγγαμον βίον ὀφείλουσι νὰ ἔλθωσιν εἰς πρῶτον μόνον γάμον (Ἀποστ. καν. 17· Βασιλ. Μ. 12 καὶ 3). Καὶ ὁμοῦ δ' Ἱ. Θεοδώρητος ἐχειροτόνησεν ἐπίσκοπον διγάμον τινα, Βίρηναιον καλούμενον; καὶ εἰς τὴν ἀντικανονικότητα, ἣν προτείνοντινες, ἀπελογήθη ὑποδείξας τὴν πρᾶξιν ἄλλων Ἐκκλησιῶν (Ἐπιστ. πρὸς Δόμον 10). Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Τιρκίου καὶ Ἰννοκενίου τοῦ Α'. δαίνονται ὅτι οἱ ἐπίσκοποι τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἰσπανίας ἐν γένει δὲν ἐδίσταζον χειροτονούντες διγάμους ἐν τῷ αὐτῶν κλήρῳ (Βίγγαμ. IV. 5). Ἄλλ' ἡ κατάργησις τοῦ κανόνος τῆς ΣΤ'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου περὶ τῆς ἀγαμίας τῶν ἐπισκόπων θὰ ἦτο ἄτοπος καὶ ἄνευ λόγου, καὶ δὴ θὰ ἦσκει ἐπιβλαβὴ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν τυχῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Χριστιανικὸς λαὸς θεωρεῖ τὸν ἐπίσκοπον ὡς τὸ ἰδεώδες τῆς Χριστιανικῆς ἀρετῆς. Ἡ ἀγαμία δὲ τούτου θεωρεῖται ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, διότι ἡ διάταξις αὕτη, ἐπὶ τοσοῦτοῦς αἰῶνας, συνεζυμώθη, ὡς εἰπεῖν, μετὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ μὲν ἀνεπτυγμένοι, οἱ λόγοι, μετὰ χαρᾶς βεβαίως θὰ ἴδωσι καταργουμένην τὴν διάταξιν τήνδε, ἀλλ' ὁ λαὸς ἤμισα εἶνε εἰς θέσιν νὰ κατανοήσῃ τὴν ὀφείλειαν τῆς καταργήσεως, ἂν δεχθῆ τις ὅτι δύνανται νὰ ἐπέλθῃ ὀφέλεια. Ὁ ἀπλοῦς λαὸς, ἄνευ γνώσεως τοῦ Ὑμῶγγελλου καὶ τῶν κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, ἀναμφιβόλως θὰ σκανδαλισθῇ. Ἄλλως τε ἐγγαμοὶ ἐπίσκοποι, ἐν ταῖς κατὰ τόπους Ἐκκλησίαις, θὰ περιστοιχίζονται ὑπὸ οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων, αἰτνες ἐν τοῖς τελευταίοις χρόνοις δλονὲν πληθύνονται. Ὁ υἱὸς τοῦ ἐπισκόπου θέλει νὰ σπουδάσῃ, νὰ μορφωθῇ, νὰ μάθῃ ἐπιστήμην. Ἡ κόρη τοῦ ἐπισκόπου δὲν θὰ λάθῃ ὡς σύζυγον τὸν τυχόντα, καὶ κατ' ἀκολούθῳν ἔχει ἀνάγκην μεγάλως προικῆς. Πῶς θὰ δυνθῆ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ταῦτα διὰ μικροῦ, τοῦ γλίχαρου μισθοῦ, ὃν λαμβάνει, ἀφ' οὗ ἄλλως τε οἱ κληρικοὶ ἡμῶν, ἐκ μικρῶν οἰκογενειῶν ὀρμώμενοι, ἐλαχιστὴν ἢ οὐδεμίαν παρουσίαν ἔχουσιν; Αὐταὶ δὲ αἱ κακαὶ πράξεις τῶν υἱῶν ἢ θυγατέρων ἐνὸς ἐπισκόπου, ἐν μικραῖς οὐχ' ἤμισα κοινωνίαις, θ' ἀντανακλώσιν ἐπ' αὐτοῦ καὶ θὰ σκανδαλίωσι τοὺς χριστιανούς. Ἀναντιρρήτως ὑπάρχουσιν ἐπίσκοποι, οἵτινες ἐν ταῖς ἐπισκοπαῖς ἔχουσι συγγενεῖς καὶ ἀνεψιάς, εἰς οὓς διὰ διαθήκης ἀφίουντι ὅχι ὀλίγην παρουσίαν. Ὁ νεπωτισμὸς ἀτυχῶς ὑπάρχει κατὰ τισὶ τῶν ἐπισκόπων, ἀλλ' ἀπόκειται εἰς τὴν ἀνωτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν καὶ τὴν χριστιανικὴν πολιτείαν, ὅπως διὰ καταλλήλου νομοθεσίας περιορίσῃ τοῦτο. Ὁ ἔγγαμος βίος τῶν ἐπισκόπων θὰ ἔχῃ μείζονα, τὸ γ' ἐπ' ἐμοί, ἐπιβλαβὴ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν τυχῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡμεῖς οἱ Ἑλλήνες δὲν ἀνεπτυχθῆμεν, ὡς δεῖ εἶτι. Θὰ παρέλθῃ ἀρκετὸς χρόνος.

Περὶ τῶν ἐπιστολῶν ἐν ἐπομένῳ.
Πολύκαρπος Συνοδινὸς
Ἱεροκήρυξ

πρωτότυποι κείμενοι και ερμηνευτικὴν παράφρασιν.

γ') Ὅτι, ὡς βεβαιούται καὶ ἐκ τῶν σελίδων ια' καὶ ιβ' τῆς ἐκδόσεως τῆς «'Αναπλάσεως», ἀνοστατικὴν ὑπὲρ αὐτῆς ἐγκύλιον ἐξέδωκεν ὁ Πατριάρχης Κωνσταντίνος Β'· μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν ἁγίας καὶ ιερᾶς Συνόδου, ἥτις ἐχαρακτήρισεν τὴν ἐρμηνευτικὴν παράφρασιν τῆς «'Αναπλάσεως» ὡς ἐρμηνευτικὴν σύντομον.

δ') Ὅτι ἡ δαπάνη τῆς ἐκδόσεως τοῦ Συλλόγου τῆς «'Αναπλάσεως» ἐγένετο διὰ πέντε περίπου χιλιάδων δραχμῶν ληφθεισῶν ἐκ τῆς Τραπεζῆς Σκουζέ, ἐνθα κατέθεσε τὴν πρὸς τοῦτο δωρεάν τοῦ ὀρχιμανδρίτου Βαγιαλέλλης ὁ ἐκ τῆς νήσου Κύθου (Θερμιά), ἥτις δὲν κείται εἰς τὴν Σιθρίαν, ἀλλ' εἰς τὰ Ἑλληνικὰ ὕδατα, καὶ ἔχει καὶ λουτρό, εἰς τὰ ὅποια καλὰ θὰ ἔκαμινεν ἐὰν ἐπήγαγε νὰ καθαρῶσθῃ ὁ Πατριώτης τῆς «'Αστραπῆς». Καὶ ε') ὅτι εἴνε πλέον ἢ ἡλιθιότης νὰ ὀνομάζωνται Βούλγαροι οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ Ἕλληνας, Ρῶσοι οἱ ἐν Ρωσίᾳ, Ἄγγλοι οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ κτλ, τοιαύτη δὲ ἐπαίσχυντος καὶ ἀντεθνικὴ τακτικὴ, δυνάμενη πλείστα νὰ προκαλέσῃ κακὰ, εἴνε ἄξια στυγματισμοῦ.

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἀπορῶ πλέον μετὸν Πατριώτην, ἀλλὰ μετὸν σύνταξιν τῆς «'Αστραπῆς». Διότι αὐτὴ ἡ ἐπικρίνασα τὸν ὀρχιμανδρίτην Δουληγέρην, ὡς διὰ γλώσσης ζωηρότερας στηλιτεύσαντα τὸν ἐκ Θεῶν συκοφάντην, νομίζει ὅτι ἐπιτελεῖ ἔργον ἀφογον παρέχουσα τὰς στήλας τῆς εἰς προφανεῖς συκοφάντας, ἀναλαβόντας νὰ διαβάλωσι τοὺς ἔργατος Συλλόγου, οὐ αἰ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ὑπηρεσίαι ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῆς Πανελληνίου συνειδήσεως.

Ἡ «'Αστραπὴ» νομίζει ἔσως, ὅτι τοῦτο εἴνε δικαίωμά της.

Ἄλλὰ καὶ ἡμῶν οὐκ πλέον δικαίωμα, ἀλλὰ καθήκον εἴνε νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν πολυπληθῶν ἀναγνωστῶν τῆς «'Αναπλάσεως» καὶ τῆς «'Ορθοδοξίας» καὶ τῶν πολυαριθμῶν ἀκροατῶν μας καὶ θιασωτῶν τοῦ ἔργου μας ἐν Ἀθήναις, Πειραιεὶ, ταῖς ἐπαρχίαις, καὶ τῶ ἐξωτερικῶ, ἐπὶ τῶν ἐσκολιῶν, ἅς μετὰ τόσης προθυμίας παρέχει ἡ «'Αστραπὴ» εἰς τοὺς συκοφάντας τοῦ Συλλόγου μας, κατωφευγόμενου εὐτυχῶς ὑπὸ τῆς λαικῆς ἀγάπης καὶ ὑπὸ τῶν εὐλογιῶν καὶ τῶν εὐχῶν ὄλων τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχείων.

Μιχ. Ι. Γαλανός

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΝΤΙΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΟΥ

Κύριε Συντάκτα τῆς «'Αναπλάσεως».

Ἡμῖν καὶ εἴμαι κατὰ τῶν ἀπολληλικῶν μεταφράσεων τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου οὐχ ἦτον δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω πῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἀνεμίχθησαν καὶ τόσα ψεῦδη καὶ τερατουργήματα, κηλιδῶσαντα τὴν ἱερὰν δόξασιν.

Ἀπαριθμῶ τινὰς τῶν ἀνοσιῶν διαδόσεων α') ὅτι ἡ Δ. Μ. ἡ Βασίλισσα ἐσκόπει νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸ νὰ ἀναγινώσκηται τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὰς ἐκκλησίας μας ρωσιστί· β') ὅτι ἤθελε νὰ μᾶς κάμῃ Ἀρμενίους· γ') ὅτι ἐπέζηται νὰ μᾶς καταστήσῃ Ἑβραίους· δ') ὅτι προετίθετο νὰ καταργήσῃ τὸν ὕμνον «Χριστὸς ἀνέστη».

Ἄλλὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἤκουσα καὶ ἄλλα ἥτοι α') ὅτι ὁ ἐκ Κύθου ἑλληκώτατος ὀρχιμ. Μελέτιος Βαγια-

λέλλης, ἀντιπρόσωπος ἐν Κιέβφ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, εἴνε Ρῶσος· β') ὅτι Ρῶσος εἴνε ὁ ὀρχιμανδρίτης τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας τῶν Πατριαρχείων, ὡς σπουδάσας ἐν Κιέβφ γ') ὅτι ὁ καθηγητὴς κ. Φ. Παπαδόπουλος εἴνε βούλγαρος, ἐπειδὴ κατὰγεταί ἐκ Βάρνης. Καὶ ἤρχισα νὰ φοβούμαι, ὅτι κατὰ τὴν λογικὴν ταύτην θὰ ἀνακηρυχθῶν μεθάρτιον Ρῶσοι ὁ Μαρασλῆς, ὁ Βαλλιάνος, καὶ οἱ ἀπειράριθμοι Ἕλληνας διαφόρων πόλεων τῆς Ρωσίας, βούλγαροι δὲ ὄλοι αἱ μυριάδες τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατολικῇ Ρωμίᾳ ὁμογενῶν μας.

Τοιαῦται μωραὶ καὶ ἀντεθνικαὶ διαδόσεις καὶ σπερμολογίαι, κ. συντάκτα, μετ' ἡμῶν εἰς ἀκρον, εἴμαι δὲ νὰ σκάσω, μὴ δυνάμενος νὰ γνωρίζω τὴν πηγὴν τῶν. Μήπως σεις δύνασθε νὰ με φωτίσητε;

Μετὰ πολλῆς ὑπολήψεως. Ν. Σ. Β.

Σημ. Συντάξας «'Αναπλάσεως». Τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας σας, φίλε Κύριε, παρέχει ἡ «'Αστραπὴ» τῆς 8ης Δεκεμβρίου, γνωστοποιούσα ἐν τῇ τετάρτῃ σελίδι τῆς, εἰς τὰ ἐπιτόκιά της, ὅτι εἰς τὸ ζήτημα τῶν μεταφράσεων τοῦ Εὐαγγελίου πρώτοι ἐξηγήθησαν οἱ μαρσῖνοι. Αὐτοὶ οἴγουρα εἴνε οἱ καταχρασθέντες τὴν ἱερὰν ὑπόθεσιν καὶ ἀναμιζάντες τὰ ψεῦδη τὰ τερατώδη καὶ τὰς συκοφαντίας τὰς οὐατράς· αὐτοὶ εἴνε οἱ ζητοῦντες νὰ συκοφαντήσωσιν ἀναίσχυντως καὶ τὸν Σύλλογον τῆς «'Αναπλάσεως», τοῦ ὁποιοῦ ἡ θερμὴ ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας δόξα εἴνε πρόσκομμα εἰς τοὺς ἀνοσίους σκοποὺς τῶν.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Κατὰ τυπογραφικὸν λάθος ἐδημοσιεύθη ὅτι οἱ Τόμοι «'Αναπλάσεως» τοῦ 1899 καὶ 1900 τιμῶνται διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 6. Ἡ τιμὴ παραμένει εἰς φρ. 8, ὁ δὲ ὑποδιδομὸς τῆς τιμῆς τῶν προηγουμένων τόμων ἐγένετο, ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Σύλλογος, ἀναθέσας τὴν ἐκδοσιν τοῦ περιοδικοῦ εἰς τὸν κ. Μιχ. Γαλανόν, ἠθέλησε ν' ἀπαλλαγῇ τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὰς μερίμνας τῆς διαφυλάξεως τῶν εἰς αὐτὸν ἀπομεινωσῶν σειρῶν τοῦ περιοδικοῦ ἀπὸ τοῦ 1888 μέχρι τοῦ 1898.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἤδη ἐκδότην κ. Μιχ. Γαλανόν, οὗτος εἰς οὐδεμίαν ὑποτίμησιν τῶν ἀπὸ τοῦ 1899 καὶ ἐντεύθεν τόμων θὰ προβῇ, καθόσον τυπώνει καὶ φύλλα ἱσαριθμὰ περίπου πρὸς τοὺς συνδρομητάς.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΠΕΜΠΤΗ 13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ἐν Πειραιεὶ δμιλήσει ἐν τῷ Ζωνεῖῳ Ὀρφανοτροφείῳ, ὥραν 7—8 μ. μ. ὁ κ. Γεώργιος Σ. Μακρῆς.

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ἐν Ἀθήναις, ἐν τῇ δευτέρῃ Δημότικῃ Σχολῇ τῶν ἀρρένων, παρὰ τὰ Γραφεῖα τῆς «'Αναπλάσεως» καὶ τὴν περυσινὴν αἰθουσαν τῶν κηρυγμάτων, ὥρα 6—7 μ. μ., δμιλήσει ὁ κ. Μιχ. Ι. Γαλανός.

Ἐν Πειραιεὶ, ἐν τῷ Ζωνεῖῳ Ὀρφανοτροφείῳ, ὥρα 3—4 μ. μ., δμιλήσει ὁ κ. Κωνστ. Α. Διαλησημάς.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΑΛΗΣΜΑ

66—Ὅβος Ἀδριανοῦ—66